

жадна за образование душа му внушила мисълта да напусне Сливенъ и да иде въ чужбина. По това врѣме — 1837 и 38 година — забѣгналитѣ слѣдъ Одринския миръ съ Дибича Забалкански хиляди сливенски сѣмейства започнали да се завръщатъ¹⁶. Тия негови съграждани-емигранти поразили впечатлителната му душа. Той останалъ особено очуденъ отъ богатството на своитѣ съграждани, които само прѣди десетъ години били бѣдни и прости, а сега същински чокои, облечени въ черни дрехи, съ атове и образовани. Отъ тѣхъ той научилъ, че тамъ (въ Влашко и Русия) нѣма турци, че се живѣе свободно, че има училища, дѣто дори се държи „сѣтка на звѣздитѣ“. По-такъвъ начинъ силния му ламтежъ къмъ образование и увлѣкателнитѣ разкази на неговитѣ съграждани за свободния и охолень животъ на чужбина, покрай общия духъ на раздвижване и подеиъ, прѣдизвикалъ отъ войнитѣ на Русия съ Турция, — разпалватъ въображението му, усилятъ картината на грозната робска дѣйствителностъ и и той започва да обръща своитѣ мечти въ дълбока и спасителна вѣра, че само тамъ е щастieto. И съ тази вѣра 16 годишния Добри, въпрѣки крайна сиромашия, рѣшава да излѣзе отъ Сливенъ на пътъ къмъ тази обѣтована страна¹⁷.

На пътъ за Русия. — Прѣзъ 1838 година, (Ятра стр. 100) Чинтуловъ съ петъ гроша, а споредъ други съ $3\frac{1}{2}$ ¹⁸, които бѣдниятъ му баща можалъ да отдѣли съ послѣдни усилия, трѣгва за Търново, изпроводенъ отъ просълзената си майка до „Джанъ-Куртаранъ“¹⁹. Тѣгата по-майка и родина слѣдъ тази трогателна раздѣла, засяда дълбоко въ душата на поета и нѣколко години по-късно въ Одеса свещенния образъ на майката се възправи, за да му разкрие, смирена прѣдъ повелението на сѣдбата, най-свиднитѣ трепети на майчиното сърдце —